

Sygn. akt: II AKa 24/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Pośpiech (spr.)
Sędziowie	SA Wiesław Kosowski SA Grzegorz Wątroba
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tychach Sylwii Jarosik-Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2022 r. sprawy

S. T., c. J. i B., ur. (...) w C.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 października 2021 roku, sygn. akt XVI K 112/19

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonej S. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. N. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Wiesław Kosowski SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 24/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19.10.2021 r. sygn. akt XVI K 112/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>obraży przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. - art. 410 k.p.k. - art. 193 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - art. 391 § 1 k.p.k. - art. 5 § 2 k.p.k. <p>(szczegółowo opisany w apelacji)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący ocenił wszystkie dowody ujawnione w toku przewodu sądowego, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych		

odnośnie czynu przypisanego S. T. w zaskarżony wyroku, w tym także w zakresie celu jej działania.

- ocena tego materiału dowodowego nie zawiera błędów i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

- sformułowany zarzut obrazy przepisów postępowania w zasadniczej mierze stanowi polemikę z oceną sądu okręgowego. Dla skuteczności takiego zarzutu niezbędnym jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się także sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok SN z 20.02.1975 r., sygn II KR 355/74, publ. OSNPG 1975, z. 9, poz. 84).

- bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważenia stanowiska sądu. Wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków.

- skarżący natomiast przechodzi do porządku dziennego nad tym wszystkim, co legło u podstaw rozstrzygnięcia sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku.

- z treści apelacji wynika, że obrońca nie kwestionuje faktu zaistnienia przestępstwa oszustwa na szkodę D. N., ale podważa wyłącznie te ustalenia, które wskazywałyby na udział w nim oskarżonej, która jego zdaniem nie podejmowała żadnych czynności wprowadzających w błąd pokrzywdzonego i nie miała tym samym zamiaru jego popełnienia.

- prezentowane przez skarżącego stanowisko nie uwzględnia jednak istoty czynu, który został popełniony wspólnie i w porozumieniu z C.A.

- sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, że S. T. przestępstwa oszustwa dopuściła się we współdziałaniu z inną osobą, choć nie zostało to właściwie opisane w treści zaskarżonego wyroku, co stanowi niewątpliwie uchybienie ze strony sądu I instancji.

- w toku postępowania apelacyjnego nie można jednak było dokonać korekty w tym zakresie i uzupełnić opisu przypisanego czynu, gdyż byłaby to zmiana na niekorzyść, niedopuszczalna w sytuacji, gdy środek odwoławczy został wniesiony wyłącznie przez obrońcę oskarżonej.

- w tym miejscu istotne jest przypomnienie, że o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego

wcześniej lub w trakcie trwania czynu czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. (postanowienie SN z 2.04.2012 r., III KK 82/12, LEX nr 1162705). Poza porozumieniem dodatkowym warunkiem współsprawstwa jest tzw. animus auctoris, a więc postrzeganie czynu popełnianego wspólnie z innymi osobami jako własnego - współsprawca musi odczytywać całość działań objętych porozumieniem jako własne, a nie cudze przedsięwzięcie. (wyrok SN z 5.02.2013 r., II KK 139/12, LEX nr 1288659).

- dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednio sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie.

- z kolei z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców. Decydujące jest

to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami (communi auxilio) w ramach wspólnego porozumienia (communi consilio). (wyrok SN z 29.09.2006 r., V KK 391/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1289).

- z analizy akt sprawy wynika tymczasem, że taka sytuacja miała właśnie miejsce w przedmiotowej sprawie i do tego właśnie sprowadza się istota wyroku skazującego S. T..

- wykazano bowiem, wbrew twierdzeniom oskarżonej, że jakkolwiek wszystkie działania stanowiące odpowiednik znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. realizował C. A., to jednak stanowiło to realizacją zawartego z nią porozumienia.

- słusznie stwierdza się, że S. T. miała od początku pełną świadomość tego, że C.A. oferował D. N. kolejno do sprzedaży 7 samochodów ciężarowych m-ki S. i nie podjął żadnych działań, aby wywiązać się z zawartych z nim umów, czemu zresztą w toku prowadzonego postępowania nie zaprzeczyła.

- bezspornym jest, że pokrzywdzony rozmawiał z osobą, która podawała się za pracownika firmy (...). Faktury sprzedaży były wystawiane na drukach identycznych z tymi, którymi posługiwała się firma oskarżonej i wysyłane z konta mailowego oskarżonej, zaś pieniądze w kwocie ponad 300.000 Euro zostały przelane na jej rachunek bankowy, do której tylko ona miała dostęp.

- z historii tego rachunku w Banku (...) nie wynika zaś, aby S. T. miała te pieniądze przekazywać swojemu współnikowi celem zrealizowania przez niego transakcji z D. N.. Wręcz przeciwnie pieniądze te

zostały wydatkowane przez nią w całości na zupełnie inne cele, co ostatecznie doprowadziła do tego, że od stycznia 2017 r. zaprzestała prowadzenia swojej działalności, nie pozostawiając żadnego majątku.

- skoro zatem oskarżona wiedziała, że C.A. powinien dostarczyć zamówione pojazdy kontrahentowi, a jednocześnie nie przekazała mu otrzymanych pieniędzy, aby tę umowę mógł zrealizować, to ewidentnie działała ona w celu pokrzywdzenia D. N., a czynności te musiały wynikać z zawartego pomiędzy nimi porozumienia.

- okoliczności tej sprawy pozwalają wnioskować, że S. T. działała wspólnie i w porozumieniu z obywatelem Grecji. Opisane wcześniej działania podejmowane przez C. A. musiały być z nią uzgodnione, jak również i cel tych działań polegający na oszukaniu pokrzywdzonego. Zresztą oskarżona w pewnym momencie (w lipcu 2016 r.) włączyła się do negocjacji z pokrzywdzonym zapewniając go, że umowa zostanie zrealizowana lub, że pieniądze zostaną mu zwrócone, co było oczywistą nieprawdą. Następnie zaprzestała kontaktów z D. N., stając się dla niego nieuchwytna.

- z powyższego wynika zatem w sposób niezbity, że pomiędzy oskarżoną i osobą z nią współdziałającą istniało porozumienie co oszukania D. N., a istotna rola oskarżonej sprowadzała się do tego, że jako właścicielka firmy (...) umożliwiła C. A. wprowadzenie w błąd pokrzywdzonemu co realizacji zawartych umów i przyjęła na swój rachunek pieniądze, stanowiące zapłatę za rzekomo sprzedawane

samochody m-ki S., a następnie je rozdysponowała, chociaż w rozmowach z pokrzywdzonym zapewniała, że otrzymane środki zwróci.

- ma ponadto rację sąd meriti pisząc w uzasadnieniu, że akta sprawy Sądu Rejonowego w Chrzanowie o sygn. akt II K 37/18 potwierdzają, iż oszukańcze działania oskarżonej podejmowane wspólnie i w porozumieniu z C. A. stanowił swoistego rodzaju modus operandi. Jednocześnie też przekonują o nieprawdziwości jej wyjaśnień, gdy twierdziła, że to z powodu tego zdarzenia popadła w konflikt ze swoim znajomym, który po wyłudzeniu pieniędzy od D. N. zaprzestał kontaktowania się z nią. Tymczasem kilka miesięcy później S. T. popełniła kolejne przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. właśnie wspólnie i w porozumieniu z D. N..

- tym samym sąd apelacyjny nie doszukał się naruszeń reguł logiki i prawidłowego rozumowania, a oceny dowodów istotnych dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonych przeprowadzono zgodnie z doświadczeniem życiowym. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. jest chybiony także dlatego, że to właśnie całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie (dokumentów, zeznań pokrzywdzonego) ocenianych przez pryzmat doświadczenia życiowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżona była współsprawcą przypisanego jej zachowania.

- z kolei naruszenie art. 410 k.p.k. następuje wtedy, gdy Sąd I instancji pominie w toku procesu istotne z punktu widzenia treści rozstrzygnięcia dowody i nie ujawni

ich na rozprawie lub też, mimo, że wprowadzi je do procesu zignoruje ich znaczenie w toku wyrokowania.

- naruszenie komentowanego przepisu stanowi zarówno brak ujawnienia określonego dowodu, a w konsekwencji jego pominięcie, jak i oparcie się przez sąd na dowodach formalnie nieujawnionych i niezaliczonych w poczet materiału dowodowego. (wyrok SA w Krakowie z 17.01.2013 r., II AKa 256/12, KZS 2013/4, poz. 61).

- istotą przepisu art. 410 jest to, że sąd, ferując wyrok, nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (wyrok SN z 15 grudnia 2011 r., II KK 183/11, LEX nr 1108458). (K. Eichstaedt (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, D. Świecki (red.), LEX/el. 2020, art. 410.).

- tymczasem treść apelacji obrońcy oskarżonej nie wskazuje, czy i które dowody na potwierdzenie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności nie zostały wprowadzone do podstawy dowodowej podczas rozprawy głównej, nie podnosi się także w tej skardze, że Sąd I instancji pominął w swych rozważaniach istotne dla ustalenia treści wyroku okoliczności wynikające z materiału dowodowego przeprowadzonego podczas rozprawy głównej.

- skarżący zdaje się zarzucać brak inicjatywy dowodowej w zakresie ustalenia pełnych danych personalnych osoby podającej się za

C.A. i ewentualnie zaniechanie jego przesłuchania, a więc uchybienie związane z naruszeniem art. 167 k.p.k.

- z orzecznictwa dość jasno wynika, że obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu ma charakter nadzwyczajny, a jego rolą nie jest zwolnienie strony postępowania od wykazywania inicjatywy dowodowej w kierunku determinowanym jej interesem procesowym.

- sąd przeprowadza dowody z urzędu tylko w zakresie niezbędnym dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy; innymi słowy - w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów sam uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i dlatego wymaga uzupełnienia.

- jeżeli w toku postępowania zarówno oskarżona, prezentująca aktywną postawę procesową, jak i jej obrońca nie zdecydowali się na sformułowanie wniosku dowodowego w omawianym zakresie, za niedopuszczalne uznać należy czynienie zarzutu sądowi okręgowemu, że ich z tej powinności nie wyręczył.

- sąd I instancji miał bardzo ograniczone możliwości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania osoby podającej się za C.A., co którego nie posiadał żadnych innych danych identyfikujących. Z wyjaśnień samej oskarżonej wynikało zresztą, że

przebywa on poza granicami kraju, ale jego dokładny adres nie jest jej, ani nikomu innemu znany. W tej sytuacji trudno czynić zarzut zaniechanie inicjatywy dowodowej w przesłuchaniu tego świadka, skoro w rzeczywistości nie było realnej możliwości przeprowadzenia tego dowodu.

- w opisanej sytuacji to oskarżona i jej obrońca powinni byli podjąć działania, które pozwoliłyby doprowadzić do złożenia zeznań przez osobę, która aktywnie uczestniczyła w popełnianiu przestępstwa razem z S. T.. Zważywszy na wieloletnią ich znajomość to przyjąć należy, że to właśnie oskarżona miała większą możliwość doprowadzenia do przeprowadzenia tego dowodu.

- odnośnie obrazu art. 391 § 1 k.p.k. trzeba zauważyć, że aby zarzut obrazu przepisów postępowania był skuteczny i spowodował spełnienie postulatu skarżącego ten winien nie tylko wykazać naruszenie określonego przepisu proceduralnego, ale zgodnie z wymogiem ustalonym w podstawie względnych przyczyn odwoławczych dowieść wpływu tego uchybienia na treść wyroku. Wszak przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. stanowi, że orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia: obrazu przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;

- tymczasem skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby niewychwycenie przez sąd okręgowy sprzeczności w zeznaniach D. N. doprowadziło do wydania wadliwego wyroku. Jakkolwiek pokrzywdzony istotnie zeznawał rozbieżnie na różnych etapach

postępowania na temat kontaktów z S. T. to jednak sąd I instancji nie poczynił w tym przedmiocie żadnych ustaleń i nie wyciągał na tej podstawie żadnych wniosków, zwłaszcza takich które byłyby niekorzystne dla oskarżonej. Nie przyjął bowiem, aby pokrzywdzony kontaktował się z pokrzywdzoną na wczesnym etapie realizacji rzekomych umów sprzedaży i również z nią prowadził negocjacje.

- uchybieniem ze strony sądu I instancji było także nierozpoznanie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa. Ma rację skarżący podnosząc, że obowiązkiem organu procesowego było podjęcie decyzji o dopuszczeniu lub oddaleniu złożonego wniosku dowodowego.

- niemniej błąd ten również nie mógł mieć wpływu na treść wyroku, gdyż grafolog nie pomógłby ustalić autorów paraf na wskazanych fakturach, z uwagi na ich prostą formę, a doświadczenie zawodowe podpowiada, że w takiej sytuacji biegły nie byłby w stanie się wypowiedzieć kategorycznie.

- poza tym okoliczność, czy to oskarżona złożyła podpisy na wspomnianych dokumentach nie jest najistotniejsza skoro nie kwestionuje ona tego, że miała świadomość przedstawienia przez C. A. propozycji sprzedaży samochodów ciężarowych, wystawienia faktur i wpłacania na ich podstawie pieniędzy przez pokrzywdzonego na jej rachunek, a to że wszystkie konkretne czynności związane z wprowadzaniem w błąd podejmował C. A. nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonej, skoro jak

wykazano działali oni oboje w warunkach współsprawstwa.

- odnosząc się do zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. to przypomnieć trzeba, że zawarta tam zasada in dubio pro reo ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych w danej sprawie dowodów pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego i wybiera się tę wersję, która jest dla niego najkorzystniejsza, choć nie wyklucza się tego, że mogłoby być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (wyrok SN z dnia 6.06.2014 r., sygn. akt VKK 358/13, Prok. I Pr. -wkł. rok 2014, nr 9, poz. 5). Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jednak jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikają z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zarzuty obrazu art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. (post. SN z dnia 18.12.2019 r., IV KK 651/19 LEX nr 2784008).

<p>- w niniejszej sprawie, co wynika z treści uzasadnienia, sąd pierwszej instancji nie miał żadnych wątpliwości co do przebiegu poszczególnych zdarzeń. Wątpliwości co najwyżej miał skarżący, ale wynikały one wyłącznie z niekorzystnej dla oskarżonej oceny materiału dowodowego. Dowodzi tego treść tego zarzutu, w którym jako zasadnicze uchybienie uznano to związane z naruszeniem art. 7 k.p.k., co miało doprowadzić z kolei do błędnych ustaleń faktycznych. Tym samym nie mogła zaistnieć sytuacja, która pozwalałaby skarżącemu zasadnie podnosić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku i zmiany wyroku we wskazanym kierunku.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>błędu w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, iż:</p> <p>- oskarżona S. T. w okresie objętym zarzutem miała wprowadzić pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - oskarżona miała kierunkowy zamiar oszustwa, - oskarżona miała rozdysponować pieniądze wpłacone na konto jej firmy, na swoje cele, - uzgodniono z oskarżoną przed zawarciem pierwszej z umów, iż pokrzywdzony D. N. będzie kontaktować się wyłącznie z C. A., - oskarżona miała wiedzę o braku realizacji zawartych umów. <p>(szczegółowo opisany w apelacji)</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - poniesiony błąd co do ustaleń faktycznych ma charakter wtórny do sygnalizowanego wcześniej przez obrońcę uchybienia związanego z naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - z treści apelacji wynika bowiem, że skarżący, jako podstawowy zarzut wniesionego środka odwoławczego, uczynił ten dotyczący wadliwej i niepełnej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. - zarzut ten następnie, de facto, powielił go w formie zarzutu dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych. - w ocenie apelującego dowolna i niepełna ocena poszczególnych dowodów miała doprowadzić do wadliwych wniosków w zakresie ich wiarygodności lub niewiarygodności, a w konsekwencji skutkować błędnymi ustaleniami, co do przebiegu zdarzeń z którego wynikało, że oskarżona działając w 		

celu osiągnięcia korzyści majątkowej miała doprowadzić D. N. – właściciela firmy (...) Ltd w wielkiej Brytanii do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.320.881,81 zł.

- tymczasem błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.

- w zaistniałej sytuacji należało przyjąć, że we wniesionym środku odwoławczym nachodzą na siebie dwie podstawy odwoławcze z art. 438 k.p.k.

- taka konstrukcja zarzutów apelacyjnych jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia w myśl zasady jedno uchybienie - jeden zarzut. Jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z

<p>uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132)</p> <p>- wobec powyższego wystarczające zatem będzie odwołanie się do argumentów zaprezentowanych już w tym zakresie w uzasadnieniu niniejszego wyroku, a z których wynika, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym było wyciąganie wniosków, co do zrealizowanie przez S. T. swoim zachowaniem podmiotowych i przedmiotowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku i zmiany wyroku we wskazanym kierunku.		
3.3.	obraży prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i przyjęcie, iż w świetle stanu faktycznego sprawy oskarżona S. T. dopuściła się zarzuczonego jej przestępstwa oszustwa czynnego, podczas gdy nie wprowadziła w błąd D. N. co do okoliczności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	zawieranych umów, a zatem brak jest okoliczności uzasadniających przypisanie jej znamion czynu zabronionego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- obrońca błędnie sformułował zarzut obrazy prawa materialnego. Zarzut taki obrazy można stawiać jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, a wyłącznie błędne zastosowanie określonego przepisu prawa materialnego. Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych. Jeżeli skarżący kwestionuje kwalifikację prawną czynu co do wypełnienia znamion przypisanego przestępstwa, ale w związku z nieprawidłowymi ustaleniami faktycznymi w tym zakresie, to podstawą apelacji powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>- tymczasem apelujący w pkt 2 swojej apelacji zakwestionował sprawstwo S. T. w zakresie popełnienia przez nią przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., stawiając w tym zakresie zarzut błędnych ustaleń faktycznych. Skarżący podnosząc ten zarzut zmierzał do wykazania, że oskarżona nie podejmowała żadnych działań, które doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego, ani też nie miała takiego zamiaru.</p> <p>- z przyczyn podanych wcześniej środek odwoławczy powinien ograniczyć się do zarzutu błędnego, zdaniem obrońcy, ustalenia, że oskarżona zrealizowała podmiotowe</p>		

<p>i przedmiotowe znamiona występku oszustwa. Stawiania kolejnego zarzutu dot. obrazy przepisów prawa materialnego było w tej sytuacji zupełnie zbędne.</p> <p>- niezależnie jednak od powyższego należy jeszcze raz podkreślić, że sąd I instancji prawidłowo, jednakże przyjął, że S. T. zrealizowała wszystkie znamiona tego przestępstwa, również te o charakterze podmiotowym, co wykazane zostało na wstępie tego uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku i zmiany wyroku we wskazanym kierunku.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>obrazy art. 46 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie nałożonego na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody wobec D. N., podczas gdy brak jest tożsamości podmiotowej, albowiem status osoby pokrzywdzonej w sprawie powinien posiadać nie D. N., lecz spółka prawa handlowego, w konsekwencji w istocie koniecznym było ustalenie w niniejszym postępowaniu w jakim zakresie każda z tych spółek została</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	pokrzywdzona czynem zabronionym zarzuconym oskarżonej.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. „w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody (...)”</p> <p>- niewątpliwie zatem uprawnionym do otrzymania należnego odszkodowania jest osoba pokrzywdzona określonym przestępstwem.</p> <p>- pokrzywdzonego ustala się w toku prowadzonego postępowania i jest to element ustaleń faktycznych w tym zakresie, które znajdują swoje odzwierciedlenie w opisie popełnionego przestępstwa.</p> <p>- z opisu czynu przypisanego oskarżonej w zaskarżonym wyroku wynika, że pokrzywdzonym w niniejszej sprawie został uznany D. N. – właściciel firmy (...) Ltd., gdyż jak ustalono to na jego szkodę zostało popełnione przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</p> <p>- konsekwencją takich ustaleń musiało być wskazanie tej właśnie osoby jako uprawnionej do otrzymania stosownego odszkodowania z art. 46 § 1 k.k.</p> <p>- nie sposób zatem twierdzić, że doszło do obrazy prawa materialnego innej niż w zakresie kwalifikacji prawnej, skoro wskazany przepis został prawidłowo</p>		

zastosowany. Zasadzone odszkodowanie zostało przyznane osobie, która została ustalona w wyroku jako pokrzywdzona danym przestępstwem.

- skarżący, aby skutecznie podważyć rozstrzygnięcie w tym zakresie powinien był podnieść zarzut błędnych ustaleń faktycznych co do prawidłowego określenia osoby pokrzywdzonej, czego jednak nie uczynił.

- tymczasem sąd odwoławczy „rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455”. (art. 433 § 2 k.p.k.)

- w niniejszej sprawie, po stwierdzeniu ewentualnego błędu co do ustalenia osoby pokrzywdzonej, nie było podstaw do działania z urzędu przez sąd odwoławczy w oparciu o treść art. 440 k.p.k. Przepis ten „z uwagi na swój wyjątkowy charakter, może mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy popełnione przez sąd pierwszej instancji uchybienia procesowe są rażące (...). Należy przypomnieć, że rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego ma miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył takich uchybień popełnionych przez sąd, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Ta "rażąca niesprawiedliwość" w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie

tylko "oczywistą" - a więc "widoczną na pierwszy rzut oka", "niewątpliwą" - ale też ma wyrażać poważny "ciężar gatunkowy" uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego "rażącą niesprawiedliwością". Rzecz więc dotyczy nie każdej "niesprawiedliwości" wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić chociażby z zasadą rzetelnego procesu". (postanowienie SN z 25.05.2021 r. sygn. II KK 138/21,LEX nr 3245229)

- w niniejszej sprawie nie może być mowy o rażącej niesprawiedliwości skoro D. N. był właścicielem firm, które zdaniem skarżącego, były rzeczywistymi pokrzywdzonymi przestępstwem popełnionym przez S. T..

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku i zmiany wyroku we wskazanym kierunku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19.10.2021 r. sygn. akt XVI K 112/19 w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
niewzględnienie apelacji obrońcy oskarżonej, a także brak okoliczności z art. 439, 440 i 455 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie dawało podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 3	na podst. art. 627 k.p.k., w związku ze złożonym wnioskiem, zasądzono od oskarżonej S. T. kwotę 1.200 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez niego pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Wobec nieudokumentowania przez oskarżyciela posiłkowego poniesionych przez niego kosztów w tym zakresie ich wysokość ustalono na

	poziomie minimalnym, a więc zgodnie z treścią § 11 ust. 2 pkt 5 Rozporząd. Min. Spr. z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz. U 2015.1800).
pkt 4	zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. nieuwzględnienie apelacji obrońcy nakazywało obciążenie oskarżonej kosztami postępowania. Na podst. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono jednak S. T. od ponoszenia wydatków i opłaty za postępowanie odwoławcze uznając, że z powodu trudnej sytuacji materialnej, a także konieczności odbycia kary pozbawienia wolności, ich uiszczenie stanowiłoby dla niej nadmierny ciężar finansowy.

7. PODPIS

SSA Wiesław Kosowski SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej S. T..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonej za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku) oraz nałożenie na oskarżoną na podst. art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1.320.881,81 zł. (pkt 2 wyroku)	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana